

Sortirà el 10 i 25 de cada mes

Redacció i Administració:
Passeig del Triomf, 51, 1.er 1.ra

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realitza la Unió, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSEMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA)

EDITORIAL

L'eficàcia del fet

El plet secular de la llibertat de Catalunya no ha d'ésser resolt ni per la benivolència o l'odi del Estat Central, creació dels nostres sobergs tirans, ni per la pressió de les altres nacions lliures del món. Aquest plet immanent de la llibertat nostrada ha d'ésser resolt per nosaltres mateixos, ha d'ésser un acte de voluntat nostre. No rebutjem ni desconeixem l'ajut possible ni la conveniència de tenir de la nostra banda la simpatia mundial, però aquest ajut i aquesta simpatia no són essencials en la solució del nostre plet i sense l'acte de voluntat nostre seran d'eficàcia nul·la i pertorbadora en la nostra lluita perennal.

Fa anys i panys que les nostres ànsies de llibertat son predicades arreu de Catalunya, havem tingut i tenim un esplet encoratjador d'apòstols de la bona nova. Els nostres homes han definit aciençadament i d'una faísó definitiva els conceptes de Nació i Estat que fan clara i lògica la nostra doctrina; els moderns historiadors han escatit les raons històrico-científiques perni i base de l'existència real i efectiva de la nacionalitat catalana amb totes les característiques pròpies i les diferenciacions avinents amb les demés nacionalitats que poblen l'anomenada península ibèrica; els nostres partits polítics han assenyalat camins i moments per tal d'apropar l'hora de la nostra alliberació i les nostres autoritats i corporacions populars han expressat ja per dues voltes la voluntat unànime del poble català demanant de fet el reconeixement de la nostra nacionalitat i del Govern propi avinent.

La immensa majoria del poble català vanta el seu nacionalisme i les joventuts lluitadores ja no troben mots prou estridents ni conceptes subversius a bastament per a esverar la ferma consciència del nostre poble. Que ens manca doncs perquè esclati la tempesta, caigui el llamp occidor de la tirania i de la terra xopa n'ixi la llibertat del nostre poble?

Veieu aquell diputat dit nacionalista que segons ell s'està sacrificant per l'esdevenidor de Catalunya i te el rètol del despatx escrit en llengua imposada; mireu aquell lieder que escolta reverent ordres augustes que feliciten als eterns enemics nostres; obriu les lletres comercials d'aquell ferm catalanista escrites totes en una llengua que no és la nostra; seguiu aquell separatista foribond en les reunions del seu estament i constatareu com accepta la companyonia de gent forana, com demana ajut a autoritats oficials; interrogeu el company, l'amic i us convencereu de que parlen castellà a la primera avinentesa, seguiu la vostra enquesta i trobareu nacionalistes que parlen castellà en la pròpia casa llur i si no teniu l'ànima ben trempada i la voluntat prou decidida atureu-vos, no furgueu més endins car romandreu descoratjats per sempre més.

Tenim ja la propaganda, l'estudi, les ànsies, les solucions, però ens manca ço essencial i definitiu: l'acte nacionalista, el fet quotidià, plasmadors reals de la nostra voluntat. Més que cent peroracions enceses, més que una munió d'arguments contundents més que virils campanyes polítiques són eficaces petits fets, aquell rètol posat en català, aquella carta comercial escrita en la nostra parla, aquella protesta, aquella abstenció davant d'actes oficials, aquell ajut a una escola nostrada, aquella santa insistència i beneïda perseverança, aquella toçuderia patriòtica en proclamar-nos en totes les avinenteses catalans i res més que catalans. Aquests fets de cada dia que no costen més que un xic de voluntat ens portaran la nostra llibertat.

Poc parlar i molt obrar ha d'ésser la consigna de les joventuts nacionalistes, car el fet engendra més prosselitisme que la paraula; dir-nos nacionalistes, vantar la nostra voluntat nacional és avinent; però serà temps perdut si no fem tots els nostres actes com a nacionalistes, sino procurem organitzar la nostra vida com si ja realment gaudíssim de la llibertat per a la quietats lluitem.

Tot bon nacionalista deu saber la història de la seva terra (Manual d'història de Catalunya - Publicacions Protectora, Archs, 7-Barcelona Prcu 3 pessetes.

Són els immigrants quins deuen aprendre i parlar el nostre idioma, no nosaltres el d'ells.

El català que deixa d'ésser-ho no és rès.

Al marge de la ressonant destitució

En els darrers dies del regnat del Martinez Anido, del regnat del joc i de la prostitució; de la delació i de la Star; de la sang i dels confidents; dels empresonaments i de la catalonofòbia, ens fou avinent posar els peus en un musicol de la popular via coneguda del vulgus pel Paralel.

Mai podíem sospitar que dintre d'un establiment en els cartells del qual hom llegia insistentment el mot *Concierto*, i, demés, en un local públic en plena Barcelona, fos possible mostrar als ulls del passant tota l'anatomia (per dir-ho en un sol mot) del cos femení, del cos caigut i minat per la morfina, de les dissortades «estrelles» que giren entorn del planeta-vici.

Allí varem fer-nos cabal càrrec de l'estat morbós i decadent de la nostra primera ciutat. Varem trobar explicable l'anormalitat que planava en l'atmosfera barcelonina. En allí, al lluc de gestes grollerament atrevits; de cançons de contundent obscenitat; de «deshabillés» definitius per la manca absoluta de roba; de fum de tabac; de olors de perfums i d'alcohol; de mots refinadament repugnants; de necessitat de ventil·lació; en allí, a l'esguard de la bèstia humana que aplaudia com idiota; que escridassava amb modulacions guturals, que blaslava impiament, que rèia amb estupidesa i que fitava a la pobrissona impúdica de l'escenari amb la pupila lúbri·cament encesa i amb un rictus de imbecilitat arran de llavi, varem comprendre l'estat d'embotament en el qual romanía la nostra ciutat mediterrània, l'estat d'indiferència suicida a la perenne i cruel tragèdia que se desenrotllava en la capital catalana, l'estat ambient de inconsciència, de oprobí, d'embrutiment...

En allí, mortificada l'oida pel dring alegre de les monedes al contacte de la «raqüeta» avara, que constanment trametia la immediata sala de «baccarat» i «trentai-quaranta», varem arribar a capir la conseqüència del lliure atemptat, de l'apatisme, de l'atracament audaç... Aquella rialla ininterrompuda del diner, era una invitació a la malifeta; aquella rialla tenia la sonoritat dels trenta sous cobrats per Judes.

Varem eixir del cau infecte colpits, fortament aclaparats...

Podia ésser que mentre la policia empresonava a molts d'obriers i transportava arbitràriament al Castell de la Mola a abnegats homes que reivindicaven drets legals, es permetessin semblants espectacles

embrutidors del poble, anorreadors de tota espiritualitat, fomentadors de l'abjecció més rastrera? Espectacles i fets tan immorals i depriments, que malparaven el bell nom del Cap i Casal de Catalunya; que embotornaven els sentits del poble barceloní fins fer-lo devenir insensible a la barbre, anàrquica, primitiva i caòtica tragèdia dita dels Sindicats; fins fer-li perdre gairebé la noció de dignitat?

Perxò, ara, nosaltres, al saber la nova de la destitució del Martinez governador (?) de la «provincia» de Barcelona, hem experimentat una alegria inenarrable i hem tingut una falaguera esperança.

Al lloc d'ell, un altre. Aquest altre, ni escarrassant-s'hi, podrà fer la gestió seva pariona a la del destituït. Hi ha l'exemple de la recent destitució. Hi ha el precedent de l'atinada destitució; la qual ha d'ésser l'esperó dels futurs governants que l'Estat Central ens importi i que apreciïn la dignitat—no ho duptem pas això—com un dels més alts títols que hom conquereix.

ROCA-ROCA

Associació P. de l'E. C.

Delegada de Poble Nou

El nombre de socis d'aquesta delegada a depassat ja el centenar. Al finir l'any passat comptava amb 4 socis col·lectius i 57 individuals. Amb un petit esforç haurem duplicat abans de finir el present exercici. Ja ho ets tu, entusiasta llegidor, de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana? No? no tens una pesseta mensual amb que contribuir al desvetllament patriòtic i cultural dels nostres infants? Poc saps tu el poder màgic d'una pesseta teva i del teu amic, del teu company, d'aquest i del altre! sembla res i si la majoria de catalans el fessim aquest esforç, la força nostrada fora prou potent per a encaçar la llibertat somniada deixant un esdevenidor de dignitat, cultura i prosperitat pels nostres fills benaurats. Cal que el facis aquest esforç tan minso, entusiasta llegidor i cal que convencis al parent i al amic!

ICARIA NACIONALISTA trametrà la teva proposta al Consell Directiu. Pots també adreçar-te al carrer Wad-Rás, 208, baixos, totes les vetlles o al carrer dels Archs cantonada a la Plassa Nova, on s'hostatja la benemèrita entitat que és pare, mestre i guia de la nostra mainada.

Català: Facis el que facis fes-ho sempre com a català.

¿Ja sou de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?